

РЕШЕНИЕ

№ 4744

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3934** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Ч. Ч. от [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Ч. срещу съдебно Решение от 21.11.2022 г. постановено по НАХД № 6496/2021 г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 114 състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 4112654/2020 г. на СДВР, с който на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че въззивният съд не изследвал обстоятелството кой е управлявал процесното МПС. От съдържанието на ел. фиш не можело да се установи кой е наказващият орган. Същият нямал подпис и печат на издалият го орган. Нямало приложен към фиша снимков материал, схема на разпределение на пътните знаци, както и документация за техническото средство. Не бил взет и предвид и законовият толеранс от 3 км/ч. Моли се за отмяна на обжалваното решение, с което да бъде отменено издаденият електронен фиш серия К№ 4112654/2020 г. по описа на Столична дирекция на вътрешните работи при

Министерство на вътрешните работи.

В съдебно заседание касаторът редовно призован не се явява лично, не се представлява.

Ответникът по касация, редовно призован, не се представлява. В депозираните по делото писмени бележки е изразил становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски, а в случай, че от страна на касатора се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, серия К № 4112654/2020 г.по описа на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи на Република България, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба”, в размер 400 лева, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, за осъществен състав на административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от с.з.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото доказателства, от правна страна е приел, че оспореният електронен документ притежава изискуемите задължителни реквизити, в съответствие с нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като и установил, че И. Ч. Ч. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като управлявайки процесния автомобил със скорост от 83 км/ч, при ограничение на скоростта от 50км/ч, касаторът е превишил максимално допустимата скорост с 33 км/ч.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законовата препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на преpraщачата норма.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган, на нарушителя се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

Във връзка релевирания касационен довод относно стационарността на устройството, касационната инстанция намира, че нарушението е извършено и заснето след изменението на ЗДвП с ДВ бр. 19/2015 г., респ. след приемането на Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. От значение тук е и разпоредбата на § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, където след посочените промени с ДВ бр. 19/2015 г. е посочено легално определение на „Автоматизирани технически средства и системи”. По силата на това определение, това са „уреди за контрол..., които установяват или автоматично заснемат в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни ....б) мобилни – прикрепени към превозно средство.“ От посоченото определение се налага извода, че съществуващата правна уредба е съществено променена и е допустимо нарушението да се заснеме с мобилна камера в присъствие на контролен орган. След законодателните промени мобилните системи представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта,

при спазване на въведените изисквания контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяването на контрола, да го изключва и демонтира.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. Установена е скорост на движение с 33 км/ч. повече от максимално позволената в рамките на населено място скорост от 50 км/ч. В чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП (към датата на извършване на нарушението) е предвидено, че за превишаване от 31 до 40 км/ч. нарушителят се наказва с глоба в размер на 400 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

Противно на твърдяното в касационната жалба нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства, без да са налице пороци.

Необосновани са твърденията на касатора за неправилност на изводите на съда в обжалваното решение. Софийският районен съд е изложил правилни, законосъобразни и подробни мотиви, които настоящата инстанция споделя и не намира за необходимо да преповтаря. Последният е постановил обжалваното решение след анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя.

Оплакванията в касационната жалба, за неспазване на изискването по чл.10, ал.3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, протоколът да се съпровожда със снимка на разположението на уреда се отнася само и единствено до временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта /АТСС/. Съгласно чл. 11, ал.1 /Обн. - ДВ, бр. 36 от 2015 г./, от с.н., за измерване на скоростта от мобилно АТСС се използват /алтернативно/:1 служебни автомобили или мотоциклети, движещи се в пътнотранспортния поток; 2. служебни автомобили или мотоциклети, работещи на място за контрол; 3./ Доп. – ДВ, бр. 6 от 2018 г./ АТСС разположени временно на участък от пътя.

В случая, видно от приобщения по делото доказателствен материал, мобилното АТСС е било разположено в служебен автомобил, работещ на място за контрол, а не е било разположено на участък на пътя.

Следователно с оглед на гореизложеното, касационната инстанция намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските по производството:

При този изход на делото, направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание

чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80, 00 лева, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.11.2022 г. постановено по НАХД № 6496/2021 г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 114 състав.

ОСЪЖДА „И. Ч. Ч. от [населено място] да заплати на СДВР сумата от 80.00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.